

kelt Mars Standsning medføre Tilintetgjørelsen af store Værdier og drage vidtgaende Følger efter sig. Den Hensigt, hvori det betydelige Statslaan bevilgedes ved Loven af 25de Februar 1876, at yde Sukkerdyrkingen paa St. Croix en væsentlig Støtte, maa utvivlsomt siges at være naaet i ikke ringe Grad ved Fællessukkerfogeriet, om end Forventningerne om dets Evne til at forrente den meget store Anlægskapital ere blevne stufede. Naar de fire sidste Mars lave Sukkerpriser ikke have medført nogen Formindstelse af det Areal, der er i Sukkerdyrking paa St. Croix, har Fællessukkerfogeriet utvivlsomt en ikke ringe Andel deraf, ikke blot derved, at det har gjort det muligt for et større Antal Plantager (hvoriblandt de Staten tilhørende), der enten ganske manglede Sukkerværker eller vare utilstrækkelig forsynede dermed, at opretholde Sukkerdyrkingen, som ellers maatte have standstet af Mangel paa Kapital til at opføre eller forny de fornødne Værker, men ogsaa ved i forholdsvis stort Omfang at have fremtalt Sukkerdyrking paa maas Jordlodder, som ere enten kjøbt eller leiede af Personer af Arbejdsklassen. I hvilken Grad denne ogsaa for de almindelige sociale Tilstande vigtige Form af Sukkerdyrking, der kun er mulig, naar selve Sukkerrorene kunne afhændes, har udviklet sig i Ly af Fællessukkerfogeriet, vil fremgaa af følgende Talangivelser. I Fællessukkerfogeriets første Kampagner leveredes af flige Parcellister (Squatters) kun omtrent $\frac{1}{2}$ Million Pfd. Rør aarlig, men i Kampagnen 1887 leveredes der af Saadanne over 19 Millioner Pfd., der er mere end en Femtedel af hele Fabrikens Forbrug, og efter den almindelige Gjennemsnitsberegning svarer til 1,100 Aeres eller 800 Td. Land i Sukkerdyrking, og der er ved denne stærke Udvikling af det mindre Landbrug særligt at mærke, at Udviklingen netop har været stærkest under Sukkerkrisen; i 1883 (Maret før det stærke Prissjald) leveredes der af Parcellister endnu kun 3 Millioner Pfd. Rør, men i 1884 13 Millioner, som i de følgende Aar efterhaanden steg til de nævnte 19 Millioner i 1887. Uden Fællessukkerfogeriet er denne Sukkerdyrking umulig, og en selv kun midlertidig Standsning af Røgeriet vilde tilintetgjøre den og spilde den deri anvendte Kapital, da Parcellisterne vilde mangle Evne til at afvente en Gjenoptagelse af Røgeriets Virksomhed.

Af de til Fællessukkerfogeriets Opland hørende egentlige Plantager er der 8, med en Rørleverance i 1886 af 20 Millioner

Pund Rør, som ganske mangle Sukkerværker — deriblandt den Staten tilhørende Work and Rest med 6 Millioner Pund Rør. Flere andre Plantager have kun mere eller mindre mangelfulde Værker.

Af samtlige her anførte Grunde maatte Finantsministeriet, efterat Aktieselskabets Bestyrelse havde afgivet den ovennævnte Erklæring om ikke at ville fortsætte Fabrikens Drift i 1888, anse sig forpligtet til at gribe ind for at hindre en saadan Standsning, og da den stærkt fremrykkede Tid gjorde det nødvendigt, at der handlede hurtigt, for at Forberedelserne til næste Kampagne kunde træffes, habdes der intet andet virksomt Middel til at hindre Standsning end at overtage Statskassens Pant til Brugelighed i Henhold til D. L. 5—7—8. En saadan Besiddelsestagelse blev derfor iværksat af GouVERNEMENTET i de første Dage af November.

Strax efter Sværkættelsen af denne Besiddelsestagelse fremkom under 11te November 1887 en Forespørgsel fra Selskabets Bestyrelse, om ikke Finantsministeriet nu, da Bestyrelsens Virksomhed var bleven indskrænket til dels at modtage og undersøge Ministeriets aarlige Redegjørelse for Røgeriets Drift, dels at varetage Aktionærernes Interesser med Hensyn til den dem tilfagte Rentegaranti, maatte være tilbøjeligt til at træffe Overenskomst om en endelig Opjørelse ved Udløsning af Aktionærernes Retigheder. Ligesom man — hvad der fremgaa af det foran Anførte — ganske maatte dele den Betragtning, der siltende var Forudsætningen for dette Bestyrelsens Forslag, nemlig at der ikke kunde være mindst Udsigt til, at Selskabet vilde blive i Stand til paany at overtage Fabrikens Drift, saaledes maatte man ogsaa erkende, at de to af Bestyrelsen udtrykkelig paapegede Forhold gjorde en endelig Affindelse med Selskabet i høi Grad ønskelig. I sin nuværende retlige Stilling til Pantet er Staten, ifølge D. L. 5—7—8, forpligtet til at aflægge Aktieselskabet som Eier Regnskab for Pantets Bestyrelse, et Forhold, der, naar det vedvarer i længere Tid, er i høi Grad besværligt og endogsaa let kan virke hæmmende paa Driften i en og anden Retning. Men af endnu større Betydning er det andet Forhold, hvortil Bestyrelsen i den citerede Motivering af dens Forslag har sigtet, at St. Croix Kolonialkassens i Anordningen af 16de Juni 1876 hjemlede Garanti for 5 pCt. Aktieudbytte vilde vedblive at bestaa, uanset Statens Overtagelse af Fabrikens Administration, og kun vilde